

Kitab Daniél - Nomer Tilu Puluh

Jam Sieun

Jeff Pippenger

2023-12-25

Kasieun Belsyasar ku tulisan gaib téh nunjuk lain waé kana pupusna anjeunna jeung ahir karajaan kagenep tina nubuat Kitab Suci, tapi ogé kana titik dina sajarah nubuat nalika kasieun nyekel raja-raja di bumi. Kasieun maranéhna dihasilkeun ku “angin wétan” Islam. Kasieun maranéhna téh saperti awéwé nu keur ngalahirkeun, ku kituna nandakeun nyeri anu beuki nambahan saeutik-saeutik, anu datangna beuki gancang. Kasieun éta dimimitian dina “jam” pesta Belsyasar, sanajan mula-mulana datangna dina 11 Séptémber 2001. Ti harita angin-angin mimiti nyelip tina panangan opat malaikat anu nyekel éta angin salila mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Lalakonna ratapan pikeun Tirus anu dicirian ku Ezekiel, ngajentrekeun Tirus ku ngedalkeun pananya nubuat, “Kota naon anu sarua jeung Tirus, kawas anu diruksak di tengah laut?”

Kapal-kapal Tarsis geus nyararitakeun kaagungan maneh dina pasar maneh; jeung maneh geus pinuh, sarta dijadikeun kacida mulya di tengah sagara. Para pangdayung maneh geus mawa maneh ka cai-cai anu jembar; angin wetan geus ngarempag maneh di tengah sagara. Kabeungharan maneh, pasar-pasar maneh, barang dagangan maneh, para pelaut maneh, para juru mudi maneh, para panyambung papan kapal maneh, para padagang barang dagangan maneh, jeung sakabéh jalma perang maneh anu aya di jero maneh, jeung sakumna rombongan maneh anu aya di tengah maneh, bakal murag ka tengah sagara dina poé karuntuhan maneh. Daérah pinggiran bakal ngageter ku sora ceurik para juru mudi maneh. Jeung sakabéh anu nyekel dayung, para pelaut, jeung sakabéh juru mudi laut, bakal turun tina kapal-kapalna, maranéhna bakal nangtung di darat; Jeung maranéhna bakal ngagedékeun sorana ngalawan maneh, sarta bakal ceurik kalawan pait, sarta bakal ngahamburkeun lebu kana sirahna, maranéhna bakal ngagolér-ngaguling dina lebu hawu; Jeung maranéhna bakal ngabotakan dirina pisan ku sabab maneh, sarta ngabeubeuratan karung kabung, jeung maranéhna bakal ngaraung pikeun maneh kalawan paitna haté jeung ratapan anu pait. Jeung dina ratapna maranéhna bakal ngangkat hiji pupujian panyambat pikeun maneh, sarta ngaduhkakeun kaayaan maneh, bari nyebut, Kota mana nu sarua jeung Tirus, anu dibinasakeun di tengah laut? Nalika barang dagangan maneh kaluar ti sagara-sagara, maneh geus nyugemakeun loba bangsa; maneh geus ngabeungharkeun raja-raja bumi ku lobana kabeungharan maneh jeung barang dagangan maneh. Dina mangsa nalika maneh bakal dirempag ku sagara di jero cai anu jero, barang dagangan maneh jeung sakabéh rombongan maneh di tengah maneh bakal murag. Sakabéh pangeusi pulo-pulo bakal kacida reuwaseunana ku sabab maneh, jeung raja-raja maranéhna bakal kacida kasieunana, rarayna bakal kaganggu. Para padagang di antara bangsa-bangsa bakal nyisikan ka maneh; maneh bakal jadi pikasieuneun, sarta moal aya deui salalawasna. Yehezkiel 27:25–36.

Tirus teh kota, atawa karajaan anu ku padagang-padagang di bumi diratakeun ku ceurik nu pait, tuluy maranéhna naros, “kota mana anu sarupa jeung Tirus?” Maranéhna ngalakukeun kitu dina éta

“waktu,” nalika kota éta diruksak di laut. Dina Wahyu pasal dalapan welas, palacuran Tirus, anu mangrupikeun palacuran Roma, anu geus ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi sarta diidentifikasi minangka éta kota gede anu pangadilanna datang dina sajam, sarta dina sapoé. Manéhna téh kota anu ngangkat patalékan nubuat tina raja-raja jeung padagang-padagang anu ngagorowok ku ratapan.

Ku sabab kitu, bala-balana bakal datang ka dirina dina hiji poe: pati, perkabungan, jeung kalaparan; sarta manéhna bakal dihakan ku seuneu nepi ka musna pisan; sabab Gusti Allah anu ngahakiman dirina téh kawasa. Jeung raja-raja di bumi, anu geus ngalakukeun cabul jeung hirup dina kaméwahan babarengan jeung manéhna, bakal ngareretep ku ceurik pikeun dirina, jeung ngarasa sedih ku sabab dirina, nalika maranéhna ningali haseup tina kadurukna, nangtung jauh ku sabab sieun kana siksaan dirina, bari nyarita, Cilaka, cilaka, eh kota gede Babul, eh kota anu perkasa! sabab dina sajam waé hukuman ka maneh geus datang. Jeung para padagang di bumi bakal ceurik jeung milu berkabung ku sabab dirina; sabab euweuh deui anu meuli dagangan maranéhna: dagangan emas, jeung pérak, jeung batu mulia, jeung mutiara, jeung linen halus, jeung lawon wungu, jeung sutra, jeung lawon beureum carang, jeung sagala rupa kai thiyine, jeung sagala rupa pakakas tina gading, jeung sagala rupa pakakas tina kai anu kacida muliana, jeung tina tambaga, jeung beusi, jeung marmer, jeung kayu manis, jeung seungit-seungitan, jeung minyak wangi, jeung menyan, jeung anggur, jeung minyak, jeung tipung halus, jeung gandum, jeung ingon-ingon, jeung domba, jeung kuda, jeung karéta, jeung budak-budak, jeung jiwa-jiwa manusa. Jeung buah-buahan anu dipikahayang ku napsu jiwamu geus nyingkah ti maneh, jeung sagala hal anu ngeunah jeung endah geus nyingkah ti maneh, jeung maneh moal manggihan deui éta sakabéhna salalawasna. Para padagang barang-barang ieu, anu jadi beunghar ku sabab dirina, bakal nangtung jauh ku sabab sieun kana siksaan dirina, bari ceurik jeung ngareretep, sarta nyarita, Cilaka, cilaka, eh kota gede, anu maké linen halus, jeung lawon wungu, jeung lawon beureum carang, sarta dihias ku emas, jeung batu mulia, jeung mutiara! Sabab dina sajam waé kabeungharan anu sakitu gedéna geus jadi euweuh. Jeung unggal kapten kapal, jeung sakumna rombongan anu dina kapal-kapal, jeung para pelaut, jeung sakur anu dagang di laut, maranéhna nangtung jauh, sarta ngajerit nalika ningali haseup tina kadurukna, bari nyarita, Kota naon anu sarua jeung kota gede ieu! Jeung maranéhna ngalungkeun lebu kana huluna, sarta ngajerit, bari ceurik jeung ngareretep, nyarita, Cilaka, cilaka, eh kota gede, anu ku kakayaanana geus ngajadikeun beunghar sakumna anu boga kapal di laut! sabab dina sajam waé manéhna geus dijadikeun suwung. Wahyu 18:8–19.

Muka segel Wahyu Yesus Kristus ngawengku amanat Sasambat Tengah Peuting. Amanat éta nya éta nubuat kadua dina Yehezkiel tilu puluh tujuh anu ngahirupkeun tulang-tulang garing anu paéh, anu geus ngagolér di jalan-jalan salila tilu satengah poé, jadi hirup minangka hiji pasukan anu perkasa. Amanat éta nya éta amanat anu ngawengku bebeneran yén Islam lah anu dianggo ku Gusti pikeun mawa panghukuman eksekutif ka Amérika Sarikat ku sabab paneguhan poé Minggu. Panghukuman éta datang dina “jam” lini gedé éta, anu ogé “jam” nalika tulisan leungeun mucunghul dina témbok Belsyazar. Tulisan leungeun éta nimbulkeun kasieunan, anu digambarkeun nyekel sakabéh raja jeung padagang nalika struktur ékonomi planét bumi diruntuhkeun ku “angin wetan” Islam, anu geus nyelap sacara rusiah kana karajaan Belsyazar, ngaliwatan “témbok” handap di beulah kidul anu dipaliré.

“kota” atawa karajaan anu ku raja-raja jeung padagang-padagang diratapan, sarta maranéhna nanya, “kota naon anu sarua jeung kota gedé ieu,” nyaéta karajaan ti palacuran Tirus, anu harita keur ngahariringkeun lagu-laguna sarta ngalakukeun cabul jeung raja-raja éta pisan. Sadaya nabi nyarita ngeunaan ahir dunya, sarta maranéhna silih satuju, jadi padagang-padagangna Yehezkiel téh padagang-padagang anu sarua jeung nu aya dina Wahyu pasal dalapan welas. Tilu kali dina Wahyu pasal dalapan welas maranéhna ngarintih, “cilaka, cilaka,” nalika kota gedé jeung struktur kauangan planét bumi diruntuhkeun. Kecap Yunani anu ditarjamahkeun jadi “cilaka” dina petikan éta téh kecap anu sarua pisan jeung anu ditarjamahkeun tilu kali dina Wahyu pasal dalapan, ayat tilu welas, anu di dinya ditarjamahkeun ku kecap Inggris anu béda.

Tuluy kuring neutep, tuluy ngadéngé hiji malaikat ngapung di tengah langit, ngucapkeun ku sora tarik, “Cilaka, cilaka, cilaka, ka sakur nu nyicingan bumi ku sabab sora-sora tarompet séjénna ti tilu malaikat, anu can kénéh niup!” Wahyu 8:13.

Para raja jeung padagang keur ngarandeg ku duka lantaran karuksakan ékonomi dunya ku kecap, “aduh, aduh,” hartina “cilaka, cilaka,” sarta “Cilaka” téh mangrupikeun lambang Islam. Kasieun anu nyekel Belsyasar jeung para pangagungna nalika tulisan mucunghul dina témbok, nyaéta kasieun anu dihasilkeun nalika struktur ékonomi planét bumi diruksak ku serangan-serangan anu terus lumangsung ti pihak Islam, anu ku Allah dipaké minangka pakakas pangawasa-Na pikeun ngalaksanakeun pangadilan eksekutif-Na ka jalma-jalma anu nginum anggur Babul, nyaéta panegakan poe Minggu. Kaleresan ieu téh mangrupa téma tina “beban” Yesaya dua puluh tilu ngeunaan sundal “Tirus.”

Beban ngeunaan Tirus. Ceuriklah, eh kapal-kapal Tarsis; sabab eta geus diruksak nepi ka teu aya deui imah, teu aya deui jalan asup; ti tanah Kitim hal eta dibewarakeun ka maranehna. Cicingeun, eh pangeusi pulo; maneh anu geus dipinuhan ku padagang-padagang Sidon, anu meuntas sagara. Jeung ku cai anu loba, binih Sihor, hasil panen walungan, jadi panghasilanana; sarta manehna jadi pasar bangsa-bangsa. Erah, eh Sidon; sabab sagara geus ngucap, nya eta kakuatan sagara, pokna, Kami henteu ngandeg, henteu ngalahirkeun anak, henteu miara nonoman, henteu ngagedekeun parawan-parawan. Sakumaha dina beja ngeunaan Mesir, kitu maranehna bakal kacida kasiksa ku beja ngeunaan Tirus. Meuntaslah ka Tarsis; ceuriklah, eh pangeusi pulo. Naha ieu kota maraneh anu baheula pinuh kabungahan, anu asal-usulna ti jaman baheula pisan? Suku-sukuna sorangan bakal mawa manehna ka tempat anu jauh pikeun ngumbara. Saha anu geus netepkeun ieu rancangan ngalawan Tirus, kota anu makutakeun, anu padagang-padagangna para pangéran, anu padagang-badagna jalma-jalma anu dipihormat di bumi? PANGERAN nu Mahakawasa anu geus nangtukeunana, pikeun ngahinakeun kareueus sagala kamulyaan, jeung pikeun ngaremehkeun sakabéh jalma anu dipihormat di bumi. Ngaliwatan tanah maneh kawas walungan, eh putri Tarsis; geus teu aya deui kakuatan. Mantenna ngulurkeun panangan-Na ka luhur sagara, Mantenna ngagoncangkeun karajaan-karajaan; PANGERAN geus marentah ngalawan kota padagangan, pikeun ngancurkeun benteng-bentengna. Sarta Mantenna ngandika, Maneh moal bungah deui, eh parawan anu katindes, putri Sidon; hudanglah, meuntas ka Kitim; di dinya oge maneh moal meunang katengtreman. Tenjo tanah urang Kasdim; ieu bangsa tadina euweuh, nepi ka urang Asyur ngadegkeunana pikeun jalma-jalma anu cicing di gurun: maranehna ngadegkeun

munara-munara na, maranehna ngadegkeun istana-istana na; sarta anjeunna ngajadikeunana ruruntuhan. Ceuriklah, eh kapal-kapal Tarsis; sabab kakuatan maraneh geus diruksak. Sarta bakal kajadian dina poe eta, Tirus bakal dipopohokeun salila tujuh puluh taun, nurutkeun mangsa hiji raja; sanggeus tungtung tujuh puluh taun, Tirus bakal nyanyi kawas awewe palacuran. Cokot kacapi, ngideran kota, eh awewe palacuran anu geus dipopohokeun; maenkeun lagu anu merdu, nyanyikeun loba lagu, sangkan maneh diinget deui. Sarta bakal kajadian sanggeus tungtung tujuh puluh taun, yen PANGERAN bakal nganjang ka Tirus, sarta manehna bakal balik deui kana upahna, sarta bakal ngalacur jeung sakabeh karajaan dunya di sakuliah beungeut bumi. Jeung daganganana katut upahna bakal jadi kasucian pikeun PANGERAN: eta moal disimpen, moal ditimbun; sabab daganganana bakal jadi pikeun maranehna anu cicing di payuneun PANGERAN, supaya dahar nepi ka wareg, jeung pikeun pakean anu awet. Yesaya 23:1–18.

Tujuh puluh taun, anu ibarat “poé-poé sahiji raja”, dilambangkeun ku karajaan Babul, sabab raja téh karajaan, jeung Babul sacara literal maréntah salila tujuh puluh taun. Tujuh puluh taun Babul sacara literal réngsé dina “jam” nalika tulisan leungeun mucunghul dina témbok balé pésta Belsyazar. Dina peuting éta kénéh manéhna dipaéhan ku kakawasaan anu datang ngaliwatan “témbok” tanpa kanyahoanana, sabab manéhna keur ngayakeun pésta bari nginum anggur Babul, nalika orkéstra Nebukadnesar keur maénkeun musikna, jeung sundal Tirus nyanyikeun wirahma anu amis, sarta Israil nu murtad nari jeung sujud.

Saterusna kasieun nyekel sakumna anu kalibet, sabab Allah geus “nyarita piwejang ngalawan Tirus” sarta geus “nangtukeun maksud” “pikeun ngotorkeun kasombongan sagala kamulyaan, jeung pikeun ngahinakeun sakumna anu kahormat di bumi.” Ku sabab kitu Allah “ngaguncang karajaan-karajaan” ku “linuhung gedé” dina “jam” éta, sabab Allah geus “maparin parentah ngalawan” karajaan padagang éta, “pikeun ngancurkeun benteng-bentengna.” Dina “jam” kasieun pikeun Belsyasar, para raja jeung para padagang mimiti neangan paham kana harti kecap-kecap seuneu dina témbok. Pupusna Belsyasar geus rék kajadian, tapi dina mangsa éta anjeunna masih kénéh hirup. Ku sabab kitu anjeunna narékahan pikeun ngartos kecap-kecap anu pinuh ku rusiah éta sarta nawarkeun ganjaran ka jalma-jalma wijaksana, upama maranéhna bisa nafsirkeun éta tulisan, tapi hal éta teu bisa dilakonan, sabab jalma-jalma wijaksana Babul ngagunakeun métodologi ulikan Kitab Suci anu mangrupa palsuan tina bebeneran. Kecap-kecap anu pinuh ku rusiah éta ibarat titingalian geunaan hiji kitab anu disegel.

Tuluy sadaya jalma wijaksana raja asup; tapi maranéhna teu bisa maca éta tulisan, sarta teu bisa ngabéjaan ka raja harti éta. Ku sabab kitu raja Belsyasar kacida guligahna, sarta rarayna robah; para gegedenana ogé kacida haréranna. Geus kitu, ratu ku lantaran kecap-kecap raja jeung para gegedenana, asup ka rohangan pésta; tuluy ratu ngandika, saurna, “Nun raja, mugia hirup salalawasna; ulah pikiran anjeun ngaguligahkeun anjeun, jeung ulah raray anjeun robah. Aya saurang lalaki di karajaan anjeun, anu dina dirina aya roh para déwa anu suci; sarta dina mangsa bapa anjeun, cahaya, pangarti, jeung hikmat, saperti hikmat para déwa, kapanggih dina dirina; anu ku Raja Nebukadnesar, bapa anjeun, ku raja, enya, ku bapa anjeun, dijadikeun kapala para ahli sihir, ahli nujum, urang Kasdim, jeung para juru tenung; ku sabab roh anu unggul, pangaweruh, pangarti, kamampuhan naksirkeun impian, ngajelaskeun perkara-perkara

anu hésé, jeung ngabéréskeun kabingungan, kapanggih dina Daniel éta, anu ku raja dingaranan Béltesyasar. Ku kituna ayeuna, sing Daniel dipiwarang datang, sarta anjeunna bakal nembongkeun hartina.” Tuluy Daniel dibawa asup ka payuneun raja. Sarta raja ngandika ka Daniel, saurna, “Naha maneh téh Daniel éta, salah saurang ti anak-anak pangbuangan ti Yuda, anu dibawa ku raja, bapa kami, kaluar ti tanah Yuda? Kami geus ngadangu ngeunaan maneh, yén roh para déwa aya dina maneh, sarta yén cahaya, pangarti, jeung hikmat anu unggul kapanggih dina maneh. Ayeuna para jalma wijaksana, para ahli nujum, geus dibawa ka payuneun kami, supaya maranéhna maca ieu tulisan, jeung ngabéjaan ka kami hartina; tapi maranéhna teu bisa nembongkeun harti éta perkara. Jeung kami geus ngadangu ngeunaan maneh, yén maneh bisa méré panaksiran, sarta ngabéréskeun kabingungan; ku kituna ayeuna, lamun maneh bisa maca tulisan ieu, jeung ngabéjaan ka kami hartina, maneh bakal dipaparin pakean wungu kirmizi, sarta kalung emas bakal dipasangkan kana beuheung maneh, sarta maneh bakal jadi panguasa katilu di karajaan.” Daniel 5:8–16.

Ratu anu aya di karaton lain pamajikan Belsyasar, tapi ratu ti aki anjeunna, sarta anjeunna terang saha anu tiasa maca tulisan dina témbok. Aya hiji garéja (sabab awéwé, sacara profétis, nyaéta garéja), di éta karajaan anu terang saha anu tiasa ngartos kana rusiah-rusiah Allah.

“Di karaton aya hiji awéwé anu leuwih wijaksana ti maranéhna kabéh,—ratu ti aki Belshazzar. Dina kaayaan darurat ieu anjeunna nyarita ka raja ku basa anu ngirimkeun sajurung cahaya kana poék. ‘Nun raja, mugi hirup salalawasna,’ saur anjeunna, ‘ulah nepi ka pikiran anjeun ngaganggu anjeun, sarta ulah beungeut anjeun robah. Aya hiji lalaki di karajaan anjeun anu di jerona aya roh para déwa anu suci; sarta dina mangsa bapa anjeun cahaya, pangarti, jeung hikmah, saperti hikmah para déwa, kapanggih aya dina dirina; anu ku Raja Nebukadnesar, bapa anjeun, raja, enya saur sim kuring, bapa anjeun, diangkat jadi kapala para ahli jampi, ahli nujum, urang Kasdim, jeung para tukang ramal; ...ayeuna sing Daniel disaur, sarta anjeunna bakal nétélakeun hartina.’”

“‘Mangka Daniel dibawa asup ka payuneun raja.’ Bari narékahan nguatkeun haténa jeung némbongkeun kawibawaanna, Belsyasar ngadawuh, ‘Naha maneh téh Daniel eta, anu asal ti anak-anak tawanan ti Yuda, anu ku raja, bapa sim kuring, dibawa kaluar ti tanah Yuda? Sim kuring geus ngadangu ngeunaan maneh, yén roh para dewa aya dina diri maneh, sarta yén cahaya, pangarti, jeung hikmat anu kacida unggulna kapanggih dina diri maneh.... Ayeuna lamun maneh sanggup maca eta tulisan, sarta ngawartakeun ka sim kuring tafsirna, maneh bakal dipaparin pakean beureum wungu, sarta kalung emas bakal dipasangkeun dina beuheung maneh, jeung maneh bakal jadi pangawasa katilu di karajaan.’”

“Daniel henteu kagét ku gegedénna pintonan raja, ogé henteu bingung atawa kasieunan ku kecap-kecapna. ‘Mugia kurnia anjeun tetep keur anjeun sorangan,’ jawabna, ‘jeung ganjaran anjeun pasihkeun ka nu séjén; tapi ku sim kuring ieu tulisan bakal dibacakeun ka raja, sarta hartina bakal dipikawanohkeun ka anjeunna. He raja, Allah Nu Maha Luhur parantos maparin ka Nebukadnezar, bapa anjeun, hiji karajaan, kaagungan, kamulyaan, jeung kahormatan.... Tapi waktu haténa jadi sombong, sarta pikiranana jadi teuas ku kasombongan, anjeunna diturunkeun tina tahta karajaanna, sarta kamulyaanna dicabut ti anjeunna.... Jeung anjeun, anakna, he Belsyazar, henteu ngahinakeun haté anjeun, sanajan anjeun parantos nyaho sakabéh

ieu, tapi anjeun parantos ngagedékeun diri ngalawan Allah sawarga; sarta bejana-bejana ti bumi-Na parantos dibawa ka payuneun anjeun, jeung anjeun, para pangagung anjeun, pamajikan-pamajikan anjeun, jeung para selir anjeun, parantos nginum ku éta; sarta anjeun parantos muji allah-allah pérak jeung emas, tambaga, beusi, kai, jeung batu, anu henteu ningali, henteu ngadangu, jeung henteu nyaho; tapi Allah anu nyepeng napas anjeun dina panangan-Na, jeung anu kagungan sagala jalan anjeun, henteu ku anjeun dipaparin kamulyaan.”

“Ieu tulisan anu kaserat téh, Mene, Mene, Tekel, Upharsin. Jeung ieu harti éta perkara: Mene: Allah parantos ngitung karajaan anjeun sarta parantos ngatamatkeunana. Tekel: Anjeun parantos ditimbang dina timbangan, sarta kapanggih kirang. Peres: Karajaan anjeun dibagi-bagi sarta dipasrahkeun ka urang Media jeung Persia.’

“Daniel henteu nyimpang tina kawajibanana. Anjeunna nempatkeun dosa raja di payuneunana, bari némbongkeun ka anjeunna palajaran-pelajaran anu saéstuna tiasa dipaliré ku anjeunna tapi henteu dipaliré. Belsazar henteu nginditkeun kana kajadian-kajadian anu kacida pentingna pikeun dirina. Anjeunna henteu maca sajarah akina kalayan leres. Tanggung jawab pikeun nyaho bebeneran parantos ditumpangkeun ka anjeunna, tapi palajaran praktis anu tiasa dipaliré sarta dilakonan ku anjeunna henteu diasupkeun kana haténa; jeung léngkah-léngkah kalakuanana mawa hasil anu pasti.”

“Ieu teh pesta kasombongan anu pamungkas anu dilaksanakeun ku raja Kasdim; sabab Anjeunna anu lila-sabar nanggung kajahatan manusa geus netepkeun putusan anu teu bisa dibatalkeun. Belsazar geus kacida ngahina ka Anjeunna anu geus ngangkat anjeunna jadi raja, sarta mangsa pangujianana dicabut ti anjeunna. Nalika raja jeung para bangsawanna keur dina puncak karamean maranéhna, urang Persia ngalihkeun Walungan Efrat tina saluranna, tuluy asup ka jero kota anu teu dijaga. Nalika Belsazar jeung para pangagungna keur nginum tina bejana-bejana suci kagungan Yéhuwa, sarta muji allah-allah maranéhna tina pérak jeung emas, Koresy jeung para soldaduna geus nangtung di handapeun témbok karaton. ‘Dina peuting éta,’ ceuk catetan éta, ‘Belsazar, raja urang Kasdim, dipaéhan. Jeung Darius, urang Média, nyandak karajaan éta.’” Bible Echo, May 2, 1898.

Di tengah krisis éta, ratu (hiji garéja) nganyatakeun yén aya hiji sumber anu sanggup nangtukeun “Future for America”. Daniel sakali deui nangtung dina bagianna pikeun ngalaksanakeun tujuanana dina ahir jaman. Kasaksian ngeunaan panji anu dipasihkeun dina tungku seuneu ku Shadrach, Meshach, jeung Abednego ayeuna dipasihkeun ku Daniel, nalika manéhna nambihan kana garis bebeneran yén dina “jam” krisis hukum Minggu, maranéhna anu ngawakilan panji bakal dibawa ka hareupeun para panguasa nagara pikeun mere kasaksian ngeunaan bebeneran.

“Aranjeunna bakal nyerenkeun maraneh ka pangadilan-pangadilan, ... enya, jeung maraneh bakal digiring ka hareupeun para gubernur jeung raja-raja ku sabab Kami, pikeun jadi kasaksian ka maranéhna jeung ka bangsa-bangsa sanés.’ Mateus 10:17, 18, R. V. Panganiayaan bakal nyebarkeun cahaya. Hamba-hamba Kristus bakal dibawa ka hareupeun jalma-jalma agung dunya, anu, upami lain ku jalan ieu, meureun moal kungsi ngadangu Injil. Kaleresan geus dipidangkeun salah ka jalma-jalma ieu. Maranéhna geus ngadangu tuduhan-tuduhan palsu ngeunaan iman para murid Kristus. Mindeng hiji-hijina jalan pikeun

maranéhna terang kana sipatna anu sajati nya éta ku kasaksian ti jalma-jalma anu dibawa ka pangadilan ku sabab imanna. Dina waktu dipariksa, maranéhna dipénta pikeun ngajawab, jeung para hakimna pikeun ngadangukeun kasaksian anu ditepikeun. Kurnia Allah bakal dipaparinkeun ka hamba-hamba-Na pikeun nyanghareupan kaayaan darurat éta. ‘Bakal dipasihkeun ka maraneh,’ saur Yesus, ‘dina jam anu sarua naon anu kudu ku maraneh diucapkeun. Sabab lain maraneh anu nyarita, tapi Roh Rama maraneh anu nyarita di jero maraneh.’ Saperti Roh Allah nyaangan pikiran hamba-hamba-Na, kaleresan bakal dipidangkeun dina kakawasaan jeung kahargaanna anu ilahi. Jalma-jalma anu nolak kaleresan bakal nangtung pikeun nuduh jeung nindes para murid. Tapi di tengah karugian jeung kasangsaraan, nepi ka maot sakalipun, anak-anak Gusti kudu nganyatakeun kalembutan tina Tuladanna anu ilahi. Ku kituna bakal katempo bedana antara agén-agén Iblis jeung para wakil Kristus. Jurusalamet bakal diangkat luhur di hareupeun para pamingpin jeung rahayat.” *The Desire of Ages*, 354.

Sakumaha halna ka tilu jalma anu mulya éta, Daniel henteu miharep kana hadiah naon waé, ogé anjeunna henteu perlu ngapalkeun heula naon anu rek diucapkeunana. Kalawan basajan pisan anjeunna nandeskeun tafsiran ngeunaan “tujuh kali,” anu digambarkeun dina témbok.

Urang baris neruskeun carita Belsyazar dina artikel salajengna.

“Jalma-jalma anu teu satia kana pagawean Allah téh kurang boga prinsip; motif-motif maranéhna henteu boga sipat anu bakal nungtun maranéhna pikeun milih anu bener dina sagala kaayaan. Para palayan Allah kudu ngarasa unggal waktu yén maranéhna aya dina paningal dunungan maranéhna. Anjeunna anu niténan pesta panghujatan Belsyazar aya hadir di sakabéh lembaga urang, di rohangan itungan padagang, di bengkel pribadi; jeung leungeun anu teu berdarah éta sarua pastina keur nyatet kalalaworaan aranjeun sakumaha éta nyatet panghukuman anu pikasieuneun kana raja anu ngahujat. Panghukuman Belsyazar dituliskeun ku kecap-kecap seuneu, ‘Anjeun geus ditimbang dina timbangan, sarta kapanggih kakurangan’; jeung lamun aranjeun gagal nedunan kawajiban-kawajiban anu dipaparinkeun ku Allah ka aranjeun, panghukuman aranjeun bakal sarua.” *Messages to Young People*, 229.